

tionere paa er den dyreste for Statskassen, som kan opstilles. Det er en Fond, som derved dannes, thi hvad enten man henlægger de paagjældende Midler til en Fond eller ei, have de dog Charakteren af en saadan. Til denne opsamles eller opspares Penge af Skatteydernes Midler, af Embedsmændenes Indtægter, og dette falder til Syvende og Sidst tilbage paa Statskassen, thi det bliver til Syvende og Sidst Statskassen, som kommer til at tilskyde det Beløb, der skal henlægges til denne Fond og indsættes i Livrenteanstalten i dette Niemed. Dette bliver Tilfældet, hvadenten vi regne saaledes, at Statskassen af den Grund giver Embedsmændene en større Indtægt, eller vi regne saaledes, at Statskassen mere umiddelbart bidrager dertil. Fremdeles maa det erindres, at de Penge, der her er Tale om at opspare, ere Penge, som kun ville give $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, hvorimod Staten, der jo, som jeg nylig sagde, er den, der til Syvende og Sidst kommer til at opspare Pengene, selv betaler $4\frac{1}{2}$ a 5 pCt. Rente af sine Penge. Af disse Grunde, foruden af de Grunde, som den høitærede Finantsminister anførte, kan jeg ikke see rettere, end at denne Maade at pensionere paa er den allerdyreste, Statskassen kan vælge. Det er en Illusion, naar man troer, at man samtidig med, at man pensionerer paa denne Maade, kan blive staaende ved de nuværende Lønninger. Det vil paa den allerbestemteste Maade ikke alene af Finantsministeren, men ogsaa fra et andet Sted blive forværet, at Embedslønningerne i saa Fald forhøjes med et Beløb, der svarer til den Præmie, som skal gives i Livrente. — Dette er iøvrigt maaffke det eneste Punkt, i hvilket jeg kan tiltræde, hvad den høitærede Finantsminister idag yttrede. Det har maattet være mig — ligesom det sikkert har været de fleste andre ærede Medlemmer — paafaldende, hvad ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 4de Valgfreds (Schjorring) udtalte i sit Begyndelsesforedrag, at der ikke ved disse Lovforslag er taget noget som helst Hensyn til de Indstillinger, som fremkom fra Udvalgets Side i Slutningen af forrige Samling, ligesaa lidt som til de Hensstillinger, Udvalget gjorde til den høitærede Minister, ved

at tilstille ham de halvt — eller i Grunden mere $\frac{3}{4}$ — fuldbendte Betænkninger. Dette gjælder ikke blot om Post- og Telegraphvæsenets Lønninger, med Hensyn til hvilke der er stillet langt større Fordringer end med Hensyn til hvilket som helst andre Lønninger, men det gjælder ogsaa om den første Sag, som staaer paa Dagsordenen efter den nu foreliggende, nemlig Forslaget om Lønninger for de i Ministerierne ansatte Embeds- og Bestillingsmænd. Det viser sig i det Hele taget, som det forekommer mig, at der er foreslaaet en ikke ubetydelig Forhøielse i Lønningerne ved alle disse Lønningslove. Man kan ikke umiddelbart see det ved den Maade, hvorpaa Opstillingen er skeet; men naar man seer næriere til, vil det vise sig, at denne Lønningsforhøielse fremkommer ved den Maade, hvorpaa Alderstillægene ere forhøiede og ved den hurtige Tilvæxt, der skal finde Sted i Alderstillægene. Intetsteds fremtræder dette mere tydeligt end i Lovforslaget om Ministeriernes Lønninger. Jeg skal ikke gaae i Detail, men kun ganske i Almindelighed bemærke, at naar der f. Ex. i dette Forslag er sagt, at der er givet Departementscheferne en Forøgelse fra 3,038 Rd. til 3,100 Rd. som Middekindtægt, er dette ikke rigtigt, thi der er givet en Forhøielse fra 2,905 Rd. til 3,100 Rd., og det Samme er Tilfældet med Hensyn til de øvrige Embedsmænd, som findes under denne Lov. Dette hidrører fra, at man i disse Lønningslove gennemgaaende ved de tidligere Lønninger har lagt det Tidrum til Grund, i hvilket Alderstillægene dengang vorede, og ved de nuværende Lønninger det Tidrum, i hvilket de efter det nuværende Forslag skulle stige, men disse 2 Tidrum kunne ikke sammenlignes. Man kan ikke sammenligne den Gjennemsnitsindtægt, som en Mand har i et Tidrum af 20 eller 25 Aar, med den, som han har i et Tidrum af 15 eller 18 Aar. Paa denne Maade viser det sig, at naar der i nogle af disse Love er paaregnet en Besparelse af forskellige Lufinder, i andre en Forhøielse af adskillige Lufinder, er Besparelsen ansat for høit, medens Forhøielsen er ansat for lavt. Vil man opgjøre det finansielle Resultat, bliver